

disse Kvinder arbejder for Sagen“. Det var Aftenen før Kongressens Aabning. Vi talte meget om denne store Verdensbevægelse, der ikke alene vil være med at løse Baand, der binder Kvinderne her hjemme, men ogsaa tungere, stærkere Baand, der binder vore hedenske Søstre. Her fandt jeg fuld Forstaaelse, og hun, Verdenssekretæren Miss. *Spencer* og jeg, knælede ned og bad med hverandre for denne mægtige Verdensbevægelse. Og da vi rejste os, sagde vi som med en Mund, hvis der var bleven bedet mere for denne Sag, havde Sejren maaske allerede været der i dette Land. Uvilkaarlig gik vor Tanke til Suffragetternes fortvivlede Kampmetode og de mange Kvinder, der i dette Øjeblik sad i Holloway-Fængslet.

En anden Dag var jeg med Frk. *Irene Barnes* rundt i hver en Krog i C. M. S. store, minderige Bygning. Det lod ikke til at vække nogen som helst Forundring, at jeg kom fra Stemmeretskongressen.

En Eftermiddag var jeg til „Den engelske Kirkes Zenanamissionsselskab“s Aarsmøde. Der talte Pandita Ramabais mange aarige Medarbejder: *Sonderbai Powar*. Allerede i 1889 har *Ramabai* slaaet til Lyd for den indiske Kvindes Stemmeret, i hvorvel hun selvfølgelig saa klart som nogen ser, hvor lidt Størsteparten af de indiske Kvinder er modne dertil: Nuvel, i Englands troende Kredse møder man Forstaaelse for Tanken. I mange Aar har troende Mænd og Kvinder været med i Bevægelsen; det maa vel saa være for at pointere, at de netop som kristne sympatiserer med Sagen, at de nu danner den ene „Kri-

stelige Kvindevalgretsforening“ derovre efter den anden.

Og nu *Sverrig*. Ja, om *Sverrig* behøver jeg ikke at fortælle. Mødet i K. F. U. K., der omtaltes i forrige Artikel, viser bedre end noget andet Stillingen her. Kun vil jeg sige, at jeg, efter at have spurgt og spurgt de forskellige Menne-sker, er kommen til det Resultat, at man her slet ikke begriber, at troende Kvinder ikke kan være med i denne Bevægelse; mange er med og mange er ligegyldige eller imod, ligesom overalt i Verden.

Maa jeg endnu faa Lov til at fortælle noget morsomt og ret betegnende fra *Tyskland*. Formanden for en Stemmeretsforening der nede bad mig under Londonkongressen om at skrive to Piecer, en om Kvindens politiske Stemmeret set fra et kristeligt Synspunkt og en der skulde handle om den kommunale og kirkelige Stemmeret, som de paa den Egn heller ikke har. Nu er det ingen Spøg at skrive for Kvinder i et andet Land. Man ved næppe, hvad man gør. Men — under Bøn til Gud skrev jeg disse Piecer, og jeg faar nu at vide, at disse Foredrag har været læst op ved en Mængde store Møder, hvor man havde samlet Medlemmerne af de kristelige Foreninger, og at de havde fremkaldt en meget livlig Diskussion. Saa hænder det hverken værre eller bedre end, at i en By en hel Mængde af de ledende troende Mænd og Kvinder erklærer sig for Venner af Kvinders Stemmeret. Det var hovedsagelig yngre Folk. De gamle var rystede. Der maatte gøres noget, og de forskriver da en meget anset troende Præst,